

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/9/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015201195
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015201195.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: Y. Z. A., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Demokratická republika Kongo, zast. Mgr. Jarmilou Karak Várgovou, advokátkou, Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-BA6-95-33/2015-AV zo dňa 29.06.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/64/2015-34 zo dňa 24. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/64/2015-34 zo dňa 24. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA6-95-33/2015-AV zo dňa 29.06.2015, ktorým odporca rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to dňom 29.06.2015 do 30.06.2016 a ponechaní navrhovateľa v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch rozsudku uviedol, že dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný a napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne, náležité posúdené aj po právnej stránke.

Krajský súd uviedol, že vznesené námietky ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu veci odporcom ako aj existencie vady majúcej vplyv na zákonnosť rozhodnutia nepovažoval za dôvodné.

Podľa krajského súdu v preskúmanom rozhodnutí je jasne formulovaný zákonný dôvod (§ 88 ods. 4

zákona o pobyte cudzincov - nevydanie náhradného cestovného dokladu), pre ktorý bola predĺžená lehota zaistenia navrhovateľa, a to do 30.06.2016. Nakoľko počas doby zaistenia sa nepodarilo získať cestovný doklad pre navrhovateľa, bolo nutné predĺžiť lehotu jeho zaistenia.

K námietke navrhovateľa, že odporca koná neefektívne, jeho činnosťou dochádza k neprimeranému predlžovaniu procesu vyhostenia navrhovateľa, krajský súd poukázal na to, že samotné úkony správneho orgánu nemôžu byť rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa.

Z obsahu administratívneho spisu je preukázané, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov vykonal viacero úkonov v súvislosti s vystavením náhradného cestovného dokladu navrhovateľovi. Zaslal dňa 17.02.2015 žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu prostredníctvom Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, vykonal opakovanú návštevu (dňa 09.03.2015, 15.04.2015 a 06.05.2015) na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky za účelom zistenia nových skutočností ohľadne žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa. Zakaždým dostali odpoveď, že Zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky so sídlom v Prahe nereagoval na predmetnú žiadosť. Dňa 09.06.2015 pracovníci ÚPCZ Medveďov odovzdali na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky urgenciu k predmetnej žiadosti. Dňa 09.06.2015 odporca zaslal aj žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu priamo na Zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky, na ktorú odpovedali dňa 15.06.2015 s tým, že ich zastupiteľský úrad nevydáva žiadne náhradné cestovné doklady, ale biometrické pasy a navrhovateľ sa musí osobne dostaviť na Veľvyslanectvo do Prahy. Dňa 17.06.2015 odporcovi bolo oznámené, že Veľvyslanectvo Konžskej demokratickej republiky nemá k dispozícii mobilné zariadenie na zber biometrických údajov, a preto žiadateľ o pas sa musí osobne dostaviť na veľvyslanectvo do Prahy. Dňa 22.06.2015 odporca so žiadosťou o kooperáciu oslovil aj Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Keni, ktoré má diplomatickú a konzulárnu pôsobnosť aj na území Konžskej demokratickej republiky. Dňa 25.06.2015 bola odoslaná diplomatická nóta na Ministerstvo zahraničných vecí Konžskej demokratickej republiky so žiadosťou o vystavenie cestovného pasu. Odporca zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že sa nepodarilo zabezpečiť náhradný cestovný doklad počas lehoty zaistenia navrhovateľa.

K námietke o riadnom nezistení skutkového stavu veci a to pri skúmaní prípadných alternatív zaistenia vyplývajúcich z § 89 ods. 1 písmeno a), b) zákona o pobyte cudzincov krajský súd uviedol, že v danom prípade nie je možné namiesto zaistenia uložiť navrhovateľovi povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku, pretože sám navrhovateľ do Zápisnice o vyjadrení zo dňa 10.02.2015 na otázku „Ak by správny orgán v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov uložil povinnosť hlásenia pobytu a zloženia peňažnej záruky vedeli by ste tieto povinnosti splniť?“ uviedol, nie.

K námietke, že dĺžka doby zaistenia navrhovateľa o jeden celý rok je neprimeraná, krajský súd uviedol, že podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je správny orgán povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel jeho zaistenia. Dĺžka zaistenia závisí jednak od komunikácie príslušných orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Konžskej demokratickej republiky, vybavovania prostriedkov na zabezpečenie prevozu navrhovateľa, komunikácie navrhovateľa, vybavenia všetkých náležitostí potrebných na dodržanie postupu, ktoré upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny signátormi. K vydaniu cestovných dokladov navrhovateľovi doteraz nedošlo. Rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia je podľa krajského súdu vydané v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o námietku, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisu, krajský súd poukázal na ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, z ktorého vyplýva, že policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o dvanásť mesiacov, z ktorého nevyplýva obmedzenie predlžovať lehotu jedenkrát alebo dvakrát, ale len časové obmedzenie spočívajúce vtom, že táto lehota môže byť predĺžená najviac o 12 mesiacov. Tvrdenie navrhovateľa, že predĺžiť lehotu zaistenia o jeden celý rok je neprimerané, nie je ničím podložené, nakoľko z uvedeného ustanovenia vyplýva pre orgány polície len časové obmedzenie dvanástich mesiacov, spočívajúce v maximálnej dĺžke lehoty počas ktorej môže byť u cudzinca predĺžené zaistenie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj Správnym poriadkom. Odporca pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav (v súlade s § 32 ods. 1 Správneho poriadku), odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné obsahujúce všetky zákonom

požadované náležitosti (§ 47 Správneho poriadku). Krajský súd mal za to, že vznesené námietky v oprávnom prostriedku navrhovateľa nie sú dôvodné a preto preskúmané rozhodnutie potvrdil (§ 250q ods. 2 O.s.p.).

II.

Odvolicie námietky navrhovateľa

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom uviedol, že je neúspešným žiadateľom o udelenie azylu - po zastavení azylového konania v súlade s § 19 ods. 1 písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa stal osobou nachádzajúcou sa na území Slovenskej republiky nelegálne, na základe čoho vydal odporca rozhodnutie o administratívnom vyhostení spoločne so zákazom vstupu na územie Slovenskej republiky na obdobie jedného roka. Súčasne rozhodol o zaistení navrhovateľa, a to na dobu do 30.06.2015.

Počas doby zaistenia zrealizoval Útvar policajného zaistenia Medved'ov viacero úkonov smerujúcich k získaniu cestovného dokladu pre cudzinca, aby mohlo byť vyhostenie zrealizované. Keďže zastupiteľský úrad Demokratickej republiky Kongo sa nachádza v Prahe a súčasne je potrebné, aby o cestovný doklad požiadal navrhovateľ osobne, je nevyhnutné, aby sa navrhovateľ osobne prezentoval pred pracovníkom zastupiteľského úradu a teda vycestoval do Českej republiky. Príslušné orgány Českej republiky však neumožnili vstup navrhovateľa na jej územie a preto sa nieže nepodarilo získať cestovný doklad pre navrhovateľa, ale nepodarilo sa oň ani len požiadať. Odporca tak, odôvodňujúc svoje konania nevydaním cestovného dokladu zo strany zastupiteľského úradu, predĺžil lehotu zaistenia o jeden rok, a to do 30.06.2016.

Navrhovateľ zopakoval dôvody podania oprávneho prostriedku, pričom k jeho námietkam krajský súd okrem iného uviedol, že vznesené námietky považuje za nedôvodné. V rozhodnutí je jasne formulovaný zákonný dôvod predĺženia zaistenia. Nakoľko sa nepodarilo počas doby zaistenia získať cestovný doklad pre navrhovateľa, bolo nutné predĺžiť lehotu zaistenia. K námietke, že odporca koná neefektívne krajský súd uvádza, že samotné úkony správneho orgánu nemôžu byť rozhodujúcim kritériom pre posudzovanie efektívnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa. Rovnako nepovažoval za dôvodnú námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci s ohľadom na posúdenie prípustnosti alternatív k zaisteniu, nakoľko túto skúmal už pri rozhodnutí o zaistení. K námietke neodôvodnenosti lehoty trvania predĺženia zaistenia uviedol, že ani táto nie je dôvodná.

S týmito závermi krajského súdu navrhovateľ vyjadril nesúhlas a odvolanie proti rozsudku krajského súdu podal z nasledujúcich dôvodov: rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, resp. súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Tak, ako to vyplýva z § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespokupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov.

Týmto dôvodom, odôvodňuje odporca predĺženie lehoty zaistenia, čo krajský súd posúdil ako zákonný postup s riadnym zdôvodnením. Na argumentáciu v prospech správnosti tohto postupu krajský súd uviedol okrem iného, že ÚPZC Medved'ov vykonal viacero úkonov v súvislosti s vystavením náhradného cestovného dokladu navrhovateľovi. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal jednak na potrebu skúmania vyhostiteľnosti navrhovateľa, ako aj na efektívnosť úkonov policajného orgánu (pracovníkov ÚPZC Medved'ov a odporcu) pri „pokusoch“ o realizáciu jeho vyhostenia. Rovnako poukázal na nevyhnutnosť skúmania možností využitia alternatív k zaisteniu, a to aj pri rozhodovaní o predĺžení lehoty zaistenia (nielen pri skúmaní samotného zaistenia).

Má za to, že policajný útvar vykonávajúci vyhostenie (ÚPZC Medved'ov), musí poznať postupy pri realizácii vyhostenia, obzvlášť pokiaľ ide o krajinu, ktorá sa opakovane vyskytuje v policajných štatistikách. Len v roku 2014, 3 osoby z Konžskej demokratickej republiky neoprávnene vstúpili na

územie Slovenskej republiky, v tom istom roku boli vydané tri rozhodnutia o administratívnom vyhostení štátnych príslušníkov Konžskej demokratickej republiky, a v danom roku bolo aj jedno administratívne vyhostenie vykonané.

Podľa navrhovateľa je neefektívne a nežiaduce, aby kvôli neznalosti postupov bola osoba, hoc aj v postavení osoby s nelegálnym pobytom na území Slovenskej republiky (po zamietnutí jeho azylovej žiadosti) držaná v zaistení.

Navrhovateľ poukázal na Štatistický prehľad legálnej a nelegálnej migrácie v Slovenskej republike, rok 2014, dostupné on-line: http://www.minv.sk/swift_data/source/policia/hranicna_a_cudzinecka_policia/rocenky/rok_2014/2014-rocenka-UHCP-SK.pdf

Navrhovateľ uviedol, že policajný orgán ho hneď na úvod „obral“ o viac ako 4 mesiace osobnej slobody, kedy v skutočnosti nevykonal žiadny úkon, ktorý by skutočne viedol k získaniu cestovného dokladu (ale len zisťoval, že pre vydanie pasu by sa musel navrhovateľ osobne dostaviť na Zastupiteľský úrad do Prahy - čo policajný orgán mal zo svojej činnosti viesť).

Otázne rovnako zostáva, či by vôbec zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky vydal cestovný doklad, pokiaľ by navrhovateľ oň dobrovoľne nežiadal - navrhovateľ je neúspešný žiadateľ o azyl, a do krajiny sa vrátiť nechcel. Preto tento postup policajného útvaru je zarážajúci a rozhodne nie efektívny.

V rozhodnutí o predĺžení lehoty zaistenia sa súčasne konštatuje, že policajný útvar zaslal žiadosť o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného dokladu pre účastníka konania na MZVáEZ SR. Navrhovateľ uviedol, že predpokladá, že sa jedná o žiadosť o vydanie laissez - passer (nič iné by ani len teoreticky do úvahy neprichádzalo); takýto doklad však nemôže byť vydaný pre príslušníka krajiny Konžskej demokratickej republiky a nemožno na jeho základe vrátiť osobu do Konga. Laissez-passer sa pre návrat vydáva len na základe dvojstranných dohôd, pričom takáto dohoda s Demokratickou republikou Kongo neexistuje. Preto opäť išlo o úplne zbytočný úkon policajného orgánu.

K jednotlivým úkonom navrhovateľ uviedol:

- úkony smerujúce k zisteniu, že navrhovateľ sa musí osobne dostaviť na zastupiteľský úrad za účelom získania cestovného dokladu - tieto mali byť dávno pred zahájením konania vo veci navrhovateľa v súlade so zásadou efektivity a povinnosti využitia najvhodnejších prostriedkov známe a policajný orgán sa týmito vôbec nemal zaoberať

- úkony smerujúce k získaniu oprávnenia na vstup na územie Českej republiky - pokiaľ by bezodkladne policajný orgán o povolenie zažiadal, získal by odpoveď v nepochybne skoršom horizonte, ako 6 mesiacov.

- úkony smerujúce k pomoci pri vydávaní náhradného dokladu - nóta MZVáEZ SR na Ministerstvo zahraničných vecí republiky Kongo - ide o nótu zaslanú dňa 25.06.2015, teda tri dni pred uplynutím lehoty zaistenia - poukazujeme na neefektivitu konania policajného orgánu.

Poukázal na to, že obdobne argumentoval aj v oprávnom prostriedku.

Má za to, že v prípade navrhovateľa správny orgán porušil ustanovenie § 3 ods.4 Správneho poriadku a v neprospech navrhovateľa odobril konanie policajného útvaru ÚPZC Medved'ov, čím došlo a dochádza k popretiu jeho základného práva na osobnú slobodu

Krajský súd k uvedenej námietke uviedol, že samotné úkony správneho orgánu nemôžu byť rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní efektívnosti a účelnosti zaistenia.

S týmto právnym názorom krajského súdu navrhovateľ vyjadril nesúhlas. Pokiaľ nečinnosťou (resp. neefektívnosťou činnosti) správneho orgánu dochádza k porušovaniu základného ľudského práva podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je takéto konania potrebné považovať za nezákonné.

Napokon, aktivitu pri realizácii vyhostenia vyžaduje aj priamo zákon o pobyte cudzincov, ktorý síce pripúšťa predĺženie lehoty zaistenia, avšak iba zo zákonom stanovených dôvodov - pre tento prípad z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety. Teda, vyžaduje sa, aby o príslušný doklad policajný orgán zažiadal a súčasne, aby v lehote zaistenia zastupiteľský úrad tento doklad nevydal. A to všetko s ohľadom na ustálenie otázky vyhostiteľnosti navrhovateľa. V prípade navrhovateľa teda síce policajný orgán o náhradný cestovný doklad zažiadal, avšak príslušný zastupiteľský úrad mu odpovedal, že náhradný cestovný doklad nevydávajú, jedinou

možnosťou je osobne na zastupiteľskom úrade požiadať o vydanie biometrického pasu, čo však s ohľadom na neumožnenie vstupu na územie Českej republiky nie je možné. Preto má za to, že nie je naplnená podmienka stanovená § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, v ktorej sa predpokladá možnosť získania náhradného cestovného dokladu prostredníctvom zastupiteľského úradu.

V tejto súvislosti, keďže sa nepodarilo a ani sa nepodariť získať cestovný doklad zo zastupiteľského úradu Konžskej demokratickej republiky, bolo potrebné zvoliť iný účinný postup, ktorý policajný orgán však doposiaľ nezvolil a viditeľne ani nevie, ako bude v budúcnosti postupovať. Avšak, na iné postupy sa prípustnosť predĺženia zaistenia nevzťahuje - predĺženie je možné len v súvislosti s činnosťou zastupiteľského úradu, z ktorého je zrejmé, že konať v tejto veci nebude.

Navrhovateľ poukázal na otázku skúmania vyhostiteľnosti navrhovateľa. Skúmanie vyhostiteľnosti, účelnosti a efektívnosti zaistenia je vždy potrebné, tak ako to vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 10SžA/23/2011, 1SžA/20/2015), či dokonca ÚS SR, napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19. októbra 2010. Neskúmanie vyhostiteľnosti, účelnosti a efektívnosti zaistenia navrhovateľ namietal v oprávnom prostriedku. Má za to, že náhradný cestový doklad nebude môcť byť navrhovateľovi vydaný. V súvislosti s tým je potrebné skúmať účelnosť a efektívnosť zaistenia. Vždy je potrebné zaoberať sa otázkou vyhostiteľnosti. Odporca sa však týmito otázkami nezaoberal, krajský súd to ako nezákonnosť/nesprávnosť postupu nevyhodnotil a súčasne nevidí súvis medzi činnosťou policajného orgánu a účelnosťou a efektívnosťou zaistenia. Má preto za to, že krajský súd, vychádzajúc z neúplného zistenia skutkového stavu veci, resp. z nesprávnych skutkových zistení dospel k nesprávnemu právnemu názoru, a to jednak ohľadom neexistencie súvislosti medzi úkonmi policajného orgánu a účelnosťou a efektívnosťou ďalšieho trvania zaistenia, ako aj ohľadom naplnenia podmienky stanovenej v § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že namietal neskúmanie prípustnosti využitia alternatívnych opatrení namiesto zaistenia navrhovateľa (§ 89 ods. 1 písm. a) a b)).

V konaní o predĺžení lehoty zaistenia sa odporca touto otázkou nijako nezaoberal, v odôvodnení svojho rozhodnutia prípustnosť/neprípustnosť využitia alternatív k zaisteniu nespomenul. Podľa nášho názoru nielen v konaní o zaistení, ale aj v prípade rozhodovania predĺžení lehoty zaistenia je potrebné sa touto otázkou zaoberať a zohľadniť (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 1SžA/26/2015). Má preto za to, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci a rozhodol v rozpore s obsahom spisu.

Na túto námietku reagoval krajský súd citáciou zápisnice zo dňa 10.02.2015 - teda zápisnice z prvotného vyluču v čase prvotného rozhodnutia o zaistení - nie teda v rozhodovaní o predĺžení lehoty zaistenia. Tým zrejme odôvodnil správnosť postupu a dôslednosť skúmania skutkového stavu veci s ohľadom na možnosti využitia alternatív k zaisteniu u navrhovateľa aj v tomto konaní. Navrhovateľ namietal takýto záver súdu. Má za to, že zisťovanie skutkového stavu veci bolo nedostatočné, resp. žiadne a udialo sa výlučne (a to podľa navrhovateľa nie správne) iba v čase predvedenia navrhovateľa v súvislosti s jeho prvotným zaistením.

S ohľadom na uvedené, žiadal odvolací súd, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu, zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a súčasne nariadi prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že preskúmaním predmetného oprávneho prostriedku bolo zistené, že tento vo veľkej miere poukazuje na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Bratislave, na jeho nesprávne aplikácie príslušných ustanovení pričom k samotnému konaniu sa odporca už vyjadril v dostatočnej miere pričom tieto vyjadrenia sú súčasťou spisového materiálu č. PPZ-HCP-BA6-95/2015-AV. Z uvedeného dôvodu odporca nepovažoval za potrebné opätovne sa vyjadrovať.

IV.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu

Odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-95-33/2015-AV zo dňa 29.06.2015, rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a

doplnení niektorých zákonov, a to dňom 29.06.2015 do 30.06.2016 a navrhovateľ bol ponechaný v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dňa 10.02.2015 bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, ktorým bol navrhovateľovi uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na obdobie jedného roka. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10.02.2015. Na uvedenom základe bol navrhovateľ dňa 10.02.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistený a podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov bol umiestnený v zariadení Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Rozhodnutie o zaistení nadobudlo právoplatnosť 10.02.2015. Navrhovateľ podal proti rozhodnutiu zo dňa 10.02.2015 opravný prostriedok, ktorý Krajský súd v Bratislave uznesením odmietol ako podaný neoprávnenou osobou. Predmetné uznesenie Krajského súdu v Bratislave, Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil.

Odporca v rozhodnutí uviedol, že komunikoval s pracovníkmi zabezpečujúcimi výkon trestu vyhostenia navrhovateľa, pričom sa mu nepodarilo zabezpečiť cestovný doklad navrhovateľovi.

Odporca poukázal na to, že počas celej doby zaistenia účastníka konania skúmal či trvajú dôvody zaistenia účastníka konania. Správny orgán taktiež komunikoval s pracovníkmi zabezpečujúcimi výkon trestu vyhostenia účastníka konania, pričom sa nepodarilo zabezpečiť jeho cestovný doklad.

Pracovníci Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov dňa 17.02.2015 zaslali žiadosť o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného dokladu pre účastníka konania na Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, vykonali opakovanú návštevu na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí za účelom vystavenia náhradného cestovného dokladu pre účastníka konania. Taktiež bola zaslaná žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu priamo na Zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky, pričom bolo zistené, že účastník konania sa musí osobne dostaviť na Veľvyslanectvo do Prahy. V danej veci bol kontaktovaný Policajný pridelenec v Prahe ako aj Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Prahe. Z daných úkonov vyplynulo, že účastník konania sa musí osobne dostaviť na Veľvyslanectvo Konžskej demokratickej republiky v Prahe za účelom vystavenia cestovného dokladu. Ďalej bola zaslaná žiadosť Rediteľství služby cizineckej polície v Prahe vo veci umožnenia vstupu účastníkovi konania. V danej veci bolo taktiež kontaktované Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Keni, ktoré má diplomatickú a konzulárnu pôsobnosť aj na území Konžskej demokratickej republiky pričom prisľúbili, že sa pokúsia o kladné vybavenie žiadosti, na základe čoho bola odoslaná diplomatická nóta na Ministerstvo zahraničných vecí Konžskej demokratickej republiky.

Dňa 26.06.2015 bola na správny orgán doručená z Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov žiadosť o predĺženie lehoty zaistenia účastníka konania zaprotokolovaná pod č. PPZ-HCP-BA6-95-031/2015-AV, v ktorej sú uvedené všetky vykonané úkony smerujúce k zabezpečeniu vyhostenia účastníka konania.

Splnomocnená osoba účastníka konania bola správnym orgánom v zmysle § 3 odsek 2 Správneho poriadku vyzvaná, aby sa vyjadrila v zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 odsek 1 Správneho poriadku pod číslom PPZ-HCP-BA6-95-032/2015-AV zo dňa 29.06.2015. Zo spísanej zápisnice vyplýva, že splnomocnenej osobe bol predložený celý administratívny spis vedený k osobe účastníka konania pod číslom konania PPZ-HCP-BA6-95/2015-AV, vrátane jeho vyjadrení, dôkazov a poučení a zároveň bola splnomocnenej osobe daná možnosť v zmysle § 33 zákona o správnom konaní vyjadriť sa k prebiehajúcemu konaniu, k jeho pokladom, spôsobu ich zistenia prípadne navrhnúť ich doplnenie. Splnomocnená osoba uviedla, že má za to, že účel zaistenia zanikol nakoľko nie je predpoklad vyhostenia účastníka konania nakoľko sa náhradný cestovný doklad s veľkou pravdepodobnosťou nepodariť vybaviť.

Odporca k námietkam uviedol, že vyjadrenia splnomocnenej osoby účastníka konania sú iba jej sugestívne názory, ktoré nepodložila žiadnymi relevantnými dôkazmi alebo podkladmi.

Účastník konania, ako štátny príslušník tretej krajiny má medzinárodnými dohovormi ako aj vnútroštátnymi právnymi predpismi na území členských štátov schengenského priestoru po splnení potrebných podmienok garantované právo na pobyt na území členských štátov schengenského priestoru. Členské štáty schengenského priestoru majú zároveň právo na ochranu pred protispoločenskou činnosťou štátnych príslušníkov tretej krajiny a prostriedky na zabránenie neoprávnenému pobytu na území členských štátov schengenského priestoru a prostriedky na vykonanie potrebných opatrení ktoré slúžia k tomu, aby neoprávnené pobyty štátnych príslušníkov tretej krajiny rozhodnutím ukončil a zabezpečili jeho prípadný návrat na územie domovského štátu štátneho

príslušníka tretej krajiny. Tieto prostriedky slúžia okrem iného na zabránenie ohrozenia záujmu spoločnosti, ochranu verejného poriadku a ďalšieho ekonomického a hospodárskeho rastu členských štátov schengenského priestoru. Využívanie týchto prostriedkov štátnymi orgánmi členských štátov schengenského priestoru je potrebné na zachovanie stabilnej a bezpečnej situácie na území schengenského priestoru či už z pohľadu ochrany zdravia a života ako aj ochrany životnej úrovne spoločnosti ktorú si spoločnosť svojím svedomitým konaním dlhodobo buduje.

Účastník konania nerešpektuje medzinárodného právne predpisy a zmluvy, ktoré upravujú pohyb štátnych príslušníkov tretej krajiny, čoho dôkazom je doterajšie konanie účastníka konania. Správny orgán má za to, že štátny príslušník tretej krajiny je povinný rešpektovať všeobecne záväzné predpisy platné na území členských štátov schengenského priestoru a dodržiavať podmienky pobytu, ktoré sú mu stanovené. Tieto podmienky sú štátnemu príslušníkovi tretej krajiny stanovené na základe vôle spoločnosti, ktorá má právo pred ochranou nelegálnych vplyvov migrácie cudzincov.

Správny orgán má taktiež za to, že v prípade účastníka konania a jeho doterajšieho konania je potrebné zabezpečiť výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania formou zaistenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. V prípade ak by správny orgán nepostupoval tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, účastníkovi konania by bola daná možnosť zdržiavať sa na neznámom mieste a tým by správny orgán mal minimálnu šancu na vykonanie opatrení za účelom zabezpečenia dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov platných na území členských štátov schengenského priestoru zo strany účastníka konania. Účastníkovi konania by bola daná možnosť ďalej páchať protispoločenskú činnosť, ktorou je zdržiavanie sa na území členských štátov schengenského priestoru bez potrebného oprávnenia. V tomto prípade má správny orgán za to, že záujem spoločnosti je potrebné jednoznačne uprednostňovať pred záujmom jednotlivca, teda účastníka konania.

Jednou s povinnosťou správneho orgánu podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je skúmať po celý čas účel zaistenia účastníka konania. V prípade účastníka konania účel jeho zaistenia stále trvá. Presnú dobu zaistenia účastníka konania nie je možné predbežne presne určiť a nie je ju možné odhadnúť presne taktiež z aplikačnej praxe ani zo strany pracovníkov Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Konžskej demokratickej republiky, prípadne nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu účastníka konania, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie jeho prevozu, komunikácia s účastníkom konania alebo prípadne so splnomocnenou osobou účastníka konania ako aj vybavenie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu ktoré upravujú medzinárodné dohody ktorými sú obe menované krajiny signátormi.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. augusta 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, resp. zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Meritom posudzovaného sporu je posúdenie zákonnosti rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa, ktorý namietal, že došlo k zániku účelu zaistenia, nakoľko sa doposiaľ nepodarilo tento účel naplniť a zrejme sa to už ani v budúcnosti nepodariť - teda navrhovateľa vyhostiť, pričom úkony, ktoré za týmto účelom policajný orgán, resp. ÚPZC vykonáva, sa neúspešne opakujú.

Navrhovateľ má za to, že je z dôvodu nemožnosti získania náhradného cestovného dokladu nevyhostiteľný. Navrhovateľ ďalej namietal, nesprávne vyhodnotenie námietky týkajúcej sa jeho vyhostiteľnosti, keď nesúhlasil s názorom krajského súdu, že samotné úkony správneho orgánu nemôžu byť rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní efektívnosti a účelnosti zaistenia.

Podľa navrhovateľa pokiaľ nečinnosťou (resp. neefektívnosťou činnosti) správneho orgánu dochádza k porušovaniu základného ľudského práva podľa čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je takéto konanie potrebné považovať za nezákonné.

Uvedené námietky navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné.

Odporca v dôvodoch preskúmaného rozhodnutia poukázal na to, že správny orgán dňa 10.02.2015 rozhodol o zaistení účastníka konania v rozhodnutí vedenom pod číslom písomnosti PPZ-HCP-BA6-95-013/2015-AV zo dňa 10.02.2015 podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov do 30.06.2016. Predmetné rozhodnutie bolo účastníkovi konania doručené dňa 10.02.2015. Rozhodnutie o zaistení účastníka konania nadobudlo právoplatnosť dňa 10.02.2015. Účastník konania voči rozhodnutiu správneho orgánu podal opravný prostriedok, ktorý Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením odmietol podľa § 250p OSP opravný prostriedok navrhovateľa na preskúmanie rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA6-95-012/2015-AV zo dňa 10.02.2015 o zaistení navrhovateľa dňom 10.02.2015 ako podaný neoprávnenou osobou. Predmetné uznesenie Krajského súdu v Bratislave Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil.

Predovšetkým Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za nevyhnutné uviesť, že si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a jeho lehoty a vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie (v závislosti na povahu, dĺžku, dôsledky a spôsob zaistenia), dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citelný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, zaručeného čl. 8 Charty (a vo všeobecnej rovine aj článok 7 ods. 1 Charty), ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom.

Krajnej povahy tohto inštitútu si bol napokon vedomý aj zákonodarca, a preto ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov (nadväzujúcim na obdobnú úpravu v článku 15 ods. 6 návratovej smernice) striktne obmedzil dobu, po ktorú je možné cudzinca obmedziť na slobode najviac na šesť mesiacov, respektíve ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny alebo výkon trestu vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov.

Pokiaľ teda došlo k zaisteniu navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a k predĺženiu doby zaistenia na dobu 12 mesiacov a doba zaistenia nepresiahla zákonom maximálne povolenú dobu 18 mesiacov, odvolací súd sa musel stotožniť s právnym názorom krajského súdu, ktorý s poukazom ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov správne ustálil, že policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o dvanásť mesiacov. Z ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov však nevyplyva obmedzenie predlžovať lehotu jedenkrát alebo viackrát, ale len časové obmedzenie spočívajúce vtom, že táto lehota môže byť predĺžená najviac o 12 mesiacov.

Preto na námietku navrhovateľa, že nie je možné opakovane predlžovať túto lehotu nemohol odvolací súd vyhodnotiť za dôvodnú, nakoľko z uvedeného ustanovenia vyplýva pre orgány polície len časové obmedzenie maximálne dvanástich mesiacov pri predĺžení doby zaistenia ako aj stanovenie maximálnej dĺžky lehoty, počas ktorej môže byť cudzinec zaistený (18 mesiacov). Možno teda všetky zhora vyslovené závery zhrnúť tak, že jednotlivé doby, po ktorej bol navrhovateľ (hoc aj opakovane) zaistený pre jeden a ten istý dôvod, právne subsumovaný pod rovnakou literou § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, sa sčítavajú a vo svojom úhrne nesmie prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 toho istého zákona.

Po vyhodnotení uvedenej námietky, ktorú odvolací súd považoval za nedôvodnú, pristúpil k vyhodnoteniu námietky ohľadne údajného zániku účelu jeho zaistenia z dôvodu, že je nevyhostiteľný, nakoľko podľa navrhovateľa sa ani počas predchádzajúcej doby- predĺženého zaistenia nepodarilo odporcovi zabezpečiť náhradný cestovný doklad navrhovateľovi.

Podľa odvolacieho súdu ani táto námietka navrhovateľ neobstoí, pretože pokiaľ sa skutkové okolnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia o zaistení cudzinca nezmenili (k zaisteniu navrhovateľa došlo za účelom výkonu trestu vyhostenia), postačí, pri rozhodovaní o predĺžení doby zaistenia na toto odôvodnenie odkázať a uviesť dôvody, pre ktoré došlo k predĺženiu doby zaistenia, pričom tieto musia byť splnené. V danom prípade odporca takto postupoval a pri predĺžení doby zaistenia vychádzal zo zistenia, že vzhľadom k tomu že navrhovateľ nerešpektuje medzinárodného právne predpisy a zmluvy, ktoré upravujú pohyb štátnych príslušníkov, tretej krajiny, čoho dôkazom je doterajšie konanie účastníka konania, a bol mu určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a napriek tejto skutočnosti navrhovateľ rozhodnutie štátneho orgánu Slovenskej republiky nerešpektoval a zotrval na území Slovenskej republiky, dôvody a účel zaistenia u navrhovateľa trvajú.

Dôvodom predĺženia doby zaistenia bola skutočnosť, že v stanovenej dobe zaistenia sa odporcovi napriek vykonaným úkonom nepodarilo zabezpečiť jeho cestovný doklad. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 17.02.2015 pracovníci Útvaru PZ pre cudzincov Medveďov požiadali o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného dokladu pre navrhovateľa na Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, vykonali opakovanú návštevu na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí za účelom vystavenia náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa.

Taktiež bola zaslaná žiadosť o vystavenie náhradného cestovného dokladu priamo na Zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky, pričom odporca zistil, že navrhovateľ sa musí osobne dostaviť na Veľvyslanectvo do Prahy. V danej veci bol kontaktovaný Policajný pridelenec v Prahe ako aj Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Prahe. Z uvedeného vyplynulo, že navrhovateľ sa musí osobne dostaviť na Veľvyslanectvo Konžskej demokratickej republiky v Prahe za účelom vystavenia cestovného dokladu. Taktiež bola zaslaná žiadosť Ředitelství služby cizinecké policie v Prahe vo veci umožnenia vstupu navrhovateľovi. Zároveň bolo kontaktované Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Keni, ktoré má diplomatickú a konzulárnu pôsobnosť aj na území Konžskej demokratickej republiky, ktoré prisľúbilo, že sa pokúsi o kladné vybavenie žiadosti, na základe čoho bola odoslaná diplomatická nóta na Ministerstvo zahraničných vecí Konžskej demokratickej republiky.

Z dôvodu, že zastupiteľský úrad v lehote zaistenia nevydal náhradný cestovný doklad navrhovateľovi, odporca aplikoval zákonom povolenú možnosť predĺženia doby zaistenia.

Námietka navrhovateľa, že pre nevyhostiteľnosť spočívajúcu v tom, že ani počas doby zaistenia sa nepodarilo vybaviť náhradný cestovný doklad navrhovateľovi, preto zanikol účel zaistenia podľa odvolacieho súdu neobstoí.

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 88 ods. 4 umožňuje policajnému útvaru okrem iného aj z dôvodu, že zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad cudzincovi predĺžiť dobu zaistenia maximálne o 12 mesiacov.

Nie je sporné, že zastupiteľský úrad nevydal navrhovateľovi napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon trestu vyhostenia náhradný cestovný doklad. Preto pokiaľ odporca rozhodol o predĺžení doby zaistenia tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia, pričom táto doba neprekročila po sčítaní doby zaistenia zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia, odporca aj s poukazom na okolnosti daného prípadu, ktoré spočívali v uprednostnení záujmu spoločnosti na ochrane verejného poriadku a bezpečnosti pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu, a tieto okolnosti uprednostnenia pri kolízii dvoch práv aj náležite odôvodnil, rozhodol v súlade so zákonom .

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k správne mu záveru, keď napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa a dospel k správne mu záveru, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a odporca v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia navrhovateľa.

Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O. s. p.. Navrhovateľovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.